

Skapaður í Guds mynd

Emanuel Minos greiddi í eini sending á Verdikanalen frá, hvussu ein professari, ið var lærari á skúlanum, har Minos gekk, segði, at vit vóru komin frá djórunum. “Fiskarnir komu upp á land, og fjaðrarnar mentust til armar og bein, og so fóru vit upp í trøini og sveiggjaðu úr einum træi og aftur í annað. Síðani mentust

vit upp aftur meir og gjørdust til tað, vit eru nú, og alt hetta tók fleiri milliardir av árum,” segði hann.

Næmingarnir tosaðu aftur og fram um hetta, men Emanuel kvetti ikki í tvey.

“Nú, Minos, tú hefur onga viðmerking havt,” segði professarin, tá ið ein løta var farin, og hinir næmingarnir høvdu sagt ymiskt um evnið.

“Nei,” svaraði Emanuel, “tí eg trúgvi ikki einum veti av hasum, tygum hava sagt.” Hann segði tað avgjörður, men kortini í eyðmjúkleika, tí professarin var ein lærdur og háttvirdur maður.

“Íðan, hvørjum trýrt tú so?” spurdi professarin.

“Eg trúgvi tí, sum Bíblían sigur í 1. Mós. 1,26-27, at Gud hefur skapt okkum, og hann hefur skapt okkum í síni mynd.”

“Prógva tað,” segði professarin.

Emanuel suffaði upp til Guds eftir vísdómi, og í somu løtu fekk hann svarið. “Farið tygum yvir til speglið og hyggið inn í tað,” segði hann.

“Íðan, hvat so?”

“Jú, tá síggja tygum, at nøsin situr mitt inni ímillum tvey eygu. Hetta ímyndar ein kross. Lyftið síðani armar tygara út frá kroppinum, og nú myndar allur kroppurin ein kross. Gud hefur sett sítt merki á okkum. Vit eru skapað í hansara mynd.”

“Ja, Minos, tín teori kann saktans vera líka røtt sum mín,” svaraði hesin lærdi professarin.

Hann kendi til kristindómin. Foreldur hansara vóru metodistar.

Um tú hyggur inn í speglið, so sært tú, at eyguni sita í einari beinari linju eitt petti niðan fyri nasarótina, og soleiðis mynda tey ein kross. Gud hefur prentað sítt merki inn á andlit okkara. Krossurin er fyri okkum kærleikans merki, tí gjøgnum Jesu fullgjörda verk á krossinum verða vit frelst við trúgv. Kroppurin saman við ørmunum mynda eisini ein kross.

Til teirra, ið trúgva á menningina, mugu vit bara siga, at um alt er ein framhaldandi menning, so er tað løgið, at henda verð ikki er vorðin eitt betri stað at búgva á.

Gjøgnum farnu 6000 árin hefur menniskjans óndskapur staðið við og er versnaður. Hygg bara uttan um teg. Nei, kjarnin í trupulleikanum er ein heilt annar. Hann kallast synd. Hjálp er kortini at fáa. Vit mugu venda okkum til Jesusar, biðja hann fyrigeva okkum og reinsa okkum í blóði sínum. Vit mugu bjóða honum inn í okkara hjarta. (Jóh. 1,12) Tá verða vit rein og frelst. Vit kenna okkum glað og frí, tí “eingin fordøming er fyri tey, sum eru í Kristi Jesusi.” (Róm. 8,1)

Effie Campbell.

Sál.63,4:Tí at betri enn lív er náði tín, tær skulu varar mínar lova.

Tað er Dávid sum sigur hesi orðini- Betri enn lív er náði tín- og tó hevur hann ikki gloymt at takka Gudi fyri tað gávu lívi er. Tí sigur hann eisini:" Eg tær lovi, tí á undurfullan hátt eg varð skaptur, undurfull verk tíni eru, og sál mín fullvæl tað veitt"(Sál.139,14). Men sæð í ævinleikans ljósi, so er tað eitt sum er betri enn lív. Tað at eiga Guds náði í Jesusi Kristi, er betri enn lív.

Menniskjan strembar eftir, at fáa eitt eydnuríkt lív, strembar eftir at fáa eitt sunt lív, eitt harmoniskt og vælvirkandi lív, men hvat hjálpir alt hetta tá eg og tú skulu doyggja? Hvat er eitt sunt, harmoniskt og vælvirkandi lív *uttan* Guds náði. Tað er eitt lív uttan syndanna fyrigeving, uttan reinsan í Jesu blóði og tað endar í tí stórstað samanbroti ein menniskja kann uppliva, at standa sek yvirfyri tí heilaga Gudi. Hugsa tær, at hava liva hvønn dag í fagnaði og góðgæti men so tá ein doyr at opna síni eygu í helheimi í ævigari pínu og tá skullu hoyra hesi orðini: Tú hevur notið títt góða, meðan tú livdi.(Luk.16,19-25). Tað er Jesus sum leggur henda álvara inn yvir okkum.

Uttan Jesus eigur tú einki skjól í dóminum og er náðin í Jesu blóði ikki okkara skjól, tá er

sjálvt tað mest harmoniska og vælvirkandi lívi óreint. Tá eru allar okkara dygdir, sum dálkaði klæði. Bara har sum syndannfyrigeving í Jesu blóði er, bara har er lív og sæla. Tí vil Gud fram um alt anna, at tín hjartans durastavur ber tað tekin hann leitar eftir í tínum lívi- blóði, Guds sonar blóð sum reinsar okkum frá allari synd. **"Tí tá eg síggji blóði, skal eg fara um tykkum, so at plágan ikki meinir tykkum, tá ið eg slái Egyptaland"**(2Mós.12,13)

Skilur tú, at tað Jesus fram um alt annað vil geva tær er náðina. Við Heilagum Anda í orðinum vil Jesus í dag leggja tað inn í títt hjarta: **"Sonur mín, hav tú gott treysti, syndir tínar eru tær fyrigivnar"**(Matt.9,2). So kann tað væl vera, at tú liggur fullur av sárum, sjúkur og sundurbrotin á lívsins vegi, men eigur tú syndanna fyrigeving, so eigur tú Guðs náði og tað æviga lívi. Tað er av sonnum ein sæl menniskja sum hevur misbrot síni fyrigivin og syndir sínar huldar. Sælur er maður, sum Harrin ikki tilrokna synd. Hetta er Guds náði til tín, tak nú ímóti náðini: tí betri enn lív er náði tín

Profeti Booths um endatíðina

Á evstu dögum fara fólk at hava ein átrúnað uttan Heilaga Andan, kristindóm uttan Kristus, fyrigeving uttan syndajáttan, politikkk uttan Gud, himmal uttan helviti.

Kendi vekingarevangelisturin Emanuel Minos sigur soleiðis um boðskapin hjá Williami Booth:

Fyrst síggja vit, at hetta profetiið er ein spádómur, ein forsøgn, sum ikki hevur sín líka

í teirri kristnu søguni. William Booth stígur her fram mestsum profetarnir í Gamla Testamenti.

Eg hoyrði hasa forsøgnina hjá Booth fyri mongum árum síðani, tá ið eg var ungur. Tá ið eg nú hoyrði hana aftur, varð eg uppskakaður. Tá ið eg hoyrði hana fyrru ferðina, beint eftir

kríggjð, var hon ekki aktuel, tíðarbær. Í dag harafturímóti eru fleiri av hesum profetium vorðin ein óhugnalig ásannan av andaligu støðuni í Noregi sum heild og í Skandinavia serliga.

Um vit taka fyrsta profetiið: “Fólk fara at hava ein átrúnað uttan Heilaga Andan,” skulu vit geva okkum far um, hvat ið Skriftin sigur: “Andin sannførir um synd, rættvísi og dóm.” Synd, rættvísi og dóm verður minni prædikað um nú á døgum enn fyrr. Vit spyrja okkum sjálv: “Gera vit Guds Heilaga Anda sorg?”

Tá ið vit koma til annað profetiið “kristindóm uttan Kristus”, so mugu vit siga, at tað fevnir um gudstrúgv - uttan Kristus, uttan blóðið og uttan sáttargerð. Blóð og eldur eru harði lúðrablasturin hjá Frelsunarherinum, og boðanin av Kristi blóði er grundin undir allari evangeliskari boðan. Í dag hoyra vit nógv um Gud, men minni um blóðið og sáttarofrið, altsó Kristi offur og deyða á krossinum fyri syndir okkara.

Tað førir okkum til triðja profetiið hjá Williami Booth “fyrigeving uttan syndajáttan”. Vit skulu ikki skapa skuldarkenslu, tá ið vit prædika, siga fólk. Men vei okkum, um vit rura fólk inn í teirra syndir. Vit hava øll synað og okkum fattast dýrd Guds.

“Frelsa uttan endurføðing” stendur víðari í profetiinum. Okkum nýtist onga syndajáttan,

bót og angur, tá ið vit boða evangelið. Og bera vit fram eina slíka boðan, so verður tað, sum Booth profeterar: religiøsitetur uttan sannan kristindóm.

Fimta forsøgnin hjá Booth generali um “politikk uttan Gud” snýr seg ikki bara um ateistiskar politikarar - tað er eisini ein ávaring til øll, sum vilja breiða virðingina fyri Gudi út til fólk okkara.

Sætta forsøgnin “himmel uttan helviti” er ein boðskapur, sum hevur borið ríkar fruktir í einum avkristnaðum samfelagi. Hallesby professari fekk at kenna avleiðingarnar av sínum boðskapi um æviga glatan. Seinni hava vit kristnu boðberarar í ótta fyri at særa nakran, klætt orð okkara í bummull, tá ið tað ræður um ævinleikaútlitini. Vit geva tjóðini sukurmolar staðin fyri andaligar vitaminir. Vit geva teimum smikursøtan undirhaldsboðskap staðin fyri eina rannsakandi uppgerð við okkara ævinleikaábyrgd.

Nú mugu øll, sum boða orðið uttan mun til, hvørja kirkju ella samkomu tey hoyra til, biðja um veking við Heilag Andanum. Eingin motorvegur gongur til himmals. Portrið er trongt, og vegurin er smalur. Men sælur er hann, ið vinnur fram, sigur Emanuel Minos.

“Hjemmets Venn”

Effie Campbell umsetti.

Korn úr himli

Mia Hallesby

Á einum mæti í Oslo greiddi hin enski skurðlæknin, Dr. Rendle Short professari frá einum undri, sum ein vinmaður hansara hevði upplivað. Vinmaðurin var trúboðari í Kina.

Í hansara sókn herjaði í 1914 ein ræðulig hungursneyð. Har var eingin matur, og tað vóru fleiri vikur, til kornið varð búgvið at heysta. Tað hjálpti einki, sjálvt um onkur gav teimum pengar. Einki var at keypa.

Tað einasta, tey trúgvandi kundu gera, var at fara til Guds í bøn og bíða eftir Harrans hjálp. Tey vóru savnað í lítlu kirkjuni og róptu til Gud hin almáttuga í neyð síni. Triðja kvøldið fóru tey út og starðu upp móti himli. Tá sóu tey eitt myrkt skýggj á luftini, og tað kom nærri og nærri. Tá ið tað var beint uppi yvir teimum, duttu nøkur smá svørt fræ niður, og tey vórðu liggjandi á jørðini. Tað gjørdist skjótt greitt, at fræini vóru eitt slag av korni. Tað kom so ríkiligt niður, so at øll

høvdu nóg mikið av korni, til teirra egna var búgvið at heysta.

Short professari hevði fingið eina fulla fløsku av hesum korni, tá ið vinmaður hansara, trúboðarin, var heima og ferðaðist.

Men ikki nóg mikið við tí.

Fleiri ár seinni segði trúboðarin nøkrum trúgvandi vinum í Kalifornia frá hesi hending. Ein lækni var hjástaddur. Hann segði, at hann um ta tíðina, tá ið henda løgna hending fór fram, var í Kina mangar míl norðan fyri sóknina hjá trúboðaranum. Ein dagin herjaði ein ógvislig ódn, og ein full kornløða varð tikin av storminum og førd burtur. Træfjalirnar frá løðuni, sum vóru tungar, duttu niður á staðnum, har læknin búði, men kornið var av vindinum ført suður eftir. Hetta kornið var sostatt Guds svar upp á bønirnar hjá trúboðaranum og teimum trúgvandi vinunum.

Effie Campbell umsetti.

Vitnisburður frá muslimi, ið hefur sæð sjónvarpssendingina Miracle

Ein víðgongdur muslimur í Norður-Afrika hevði fingið lungnabruna eftir stráluviðgerð á sjúkrahúsinum. Hann varð sendur til hús at doyggja, tí læknarnir søgdu, at teir finga ikki gjørt meir fyri hann. Meðan hann lá har og hevði mist alla vón, fór hann at biðja og søkja eftir tí sanna Gudi. Eina náttina kom Jesus til hansara í dreymi og klemmaði hann. Tá ið hann vaknaði dagin eftir, var hann frískur, og hann setti seg í samband við skrivstovuna hjá Miracle fyri at læra meir um Jesus.

Vit undirvístu honum um frelsuna og Jesu deyða á krossinum. Hann var ágrýtin at sleppa at biðja frelsbønina. Nú verður hann jagstraður vegna nýggju trúgv sína. Tað er konan og brøður hansara, sum gera seg inn á hann, sigur Miracle-skrivstovan.

Effie Campbell umsetti.

Evangelisturin umborð á Titanic

Gunnar Jeppestøl vitjaði fyri einari tíð síðani Kirken i Dalen. Undir møtinum lutaði hann ta sterku søguna um evangelistin John Harper umborð á Titanic.

Eg skal siga søguna um John Harper fyri at vísa tann brennandi hug og tað ágrýtni, sum kostar nakað. John var úr Glasgow í Skotlandi og varð frelstur 14 ára gamal. Hann fór undir at boða orðið 18 ára gamal og

gjørðist ein brennandi baptistapastorur og evangelistur. Í 1911 varð hann boðin yvir til samkomuna, sum Moody hevði byrjað í Chicago, at boða orðið og hava vekingarmøti. Hann var har í trýggjar mánaðir, og mong blivu frelst. Eftir nýggjár fekk hann eina nýggja innbjóðing at koma aftur at tala.

John hevði mist konu sína, hon doyði av skarlaksfepri, og hann átti eina smágentu, Nana, sum var seks ára gomul. Tað var tí ikki

so lagaligt at fara avstað, men hann kendi tað á sær, at hann skuldi fara yvir aftur til Amerika. Hann hevði bílagt ferðaseðil við einum báti, men so frættist, at Titanic skuldi fara eina viku seinni, og tá hugsaði hann, at hann so skuldi fáa systur sína við, tí hon kundi vera barnagenta og ansa eftir lítlu Nanu. Tey ferðaðust við Titanic – og nú skalt tú fáa eina søgu, sum Hollywood ikki hevur tikið við í sínum filmi, men sum er sonn.

John Harper var ein ágrýtin Jesu evangelistur, og hann boðaði orðið í kapellinum umborð á veg móti Amerika. So kom sunnudagurin 14. apríl 1912, tá ið Titanic rendi á eitt ísfjall. John Harper fer niður á 3. klassa eftir dóttur síni Nanu, gevur henni eitt teppi og letur hana í bjargingarvestin. Hann fær manningina at seta hana í ein bjargingarbát. John gongur so runt í skipinum og sigur við fólk, at tey mugu venda um og trúgva á Jesus, so skulu tey verða frelst.

Tað endar við, at John fær stílað fyri einum møti á 3. dekki, og hann fær enntá orkestrið at spæla “Nærri, mín Gud til tín”. Har hevur hann bønámøti, og fólk falla á knæ, meðan John gongur runt og leiðir menniskju til Jesus alla tíðina. Hetta ger hann, meðan teir spæla “Nærri, mín Gud til

tín”. Hollywood hevur tikið tað við, at sálmurin verður spældur.

Men so kemur ein onnur søga undan kavi, fyra ár eftir at Titanic sakk. Ein maður, sum æt Aguilla Webb stígur fram í einari samkomu í Hamilton í Kanada og sigur, at hann er hin síðsti, sum John Harper vann fyri Jesus. Hann greiður frá, at John Harper rópti út yvir dekkið og millum fólk: “Kvinnur og børn og tey ófrelstu farið í bjargingarbátarnar!”

Hann visti, hvat ið fór at henda. Sjálvur gav hann einum ófrelstum sín bjargingarvest. Hann vitnaði við einum heilagu smíli um alt andlitið, og Harper svam at enda runt í ísvatninum og bað fólk um at lata seg frelsa, sigur søgan.

Aguilla Webb segði, at hann sjálvur lá og fleyt á vrakrestum, og so kom ein maður flótandi út úr mjørkanum. Eisini hann krøkti seg í rekavið. Hann segði: “Ert tú frelstur?” Webb svaraði nei. “Trúgv á Harran Jesus, so skalt tú verða frelstur,” fekk hann at hoyra. John Harper rekur so burtur frá Webb, sum enn liggur í ísvatninum og er um at drukna. Tá ið streymurin vendir, kemur John Harper fram aftur úr mjørkanum og spyr: “Ert tú frelstur nú?”

“Nei, eg má vera ærligur og siga, at tað eri eg ikki,” svaraði Webb. Tá sigur Harper aftur: “Trúgv á Harran Jesus, so skalt tú

verða frelstur!” So søkkur John Harper niður í aldurnar og druknar.

Webb sjálvur er ein av teimum sjei, sum verða bjargað og tikin upp úr sjónum. Øll hini, sum vórðu bjargað, sótu í onkrum bjargingarbáti. Har, einsamallur í náttini, kemur Aguilla Webb til trúgv, verður frelstur og vitnaði seinni, at hann tók ímóti Jesusi á havinum “við tveimum mílum” av sjógvi undir sær.

Tað var Gud, sum fekk frelsuna í lag, uttan at vit hjálptu til, og tað er gott hjá okkum at vita. Hann hevur gjørt seg sáttan við teg. Okkara tænasta er sáttargerðartænastan sum sendiboð í Kristi stað. Vit hava eina uppgávu og eitt kall. Fólk mugu sleppa at hoyra tey bestu tíðindini, sum verðin nakrantíð hevur fingið, at vit eru sátt við Gud.

“Gjøgnum Krist gjørdi Gud semju við heimin og kvittaði harvið allar misgerðir hjá menniskjum, og hann legði tað í okkara hendur at boða hetta.” 2. Kor. 5,19 N.S. Jesus talaði við øll trúgvandi, at vit hava eina tænastu, eitt arbeiði at gera fyri Gud – eisini sum leikfólk. Øll hava eina ábyrgd og eru sett til at vera við í uppgávuni at bera semjuna víðari til onnur.

Tað ræður um at vera eldhugaður og djarvur vegna Harran. Tað eru mong menniskju, sum liggja í ísvatninum andaliga talað, og sum tørva at hoyra tey einfaldu orðini, ið Paulus segði við fangavaktaran: “Trúgv á Harran Jesus, og tú skalt verða frelstur.” Áps. 16,31

Effie Campbell umsetti.

“Mínir seyðir hoyra reyst mína, og eg kenni teir, og TEIR FYLGJA MÆR.” (Jóh.10,27) Fylgir tú Jesusi, ella gongur tú enn úti í myrkrinum? Gev tú honum lív títt, bjóða honum inn í hjarta títt.

e.c. ums.

“Fyrr høvdu foreldur nógv børn. Nú hava børn nógv foreldur.

e.c. ums.

Eitt fullført lívsskeið

Anne Christiansen, Norge

“Minnist til vegleiðarar tykkara, sum hava talað Guds orð til tykkara; lítið at endalyktini á ævi teirra og fylgið so trúgv teirra eftir!”

Hebr. 13,7

Silas Owiti er farin heim til Harran, 91 ára gamal. Ein trúarhøvdingi hevur fullført sítt æviskeið.

Eitt møti við Silas Owiti fór ikki í gloymibókina hjá tí, sum fekk ta gleði at møta honum. Hesin litríki, glaði afrikanarin við tí stóra smílinum og tí smittandi látrinum, var týðiliga til staðar allastaðni, har hann var. Talurnar, hann helt, leiddu áhoyrararnar beint inn í Bíbliunnar livandi Orð og pløgdi veg fyri frælsi og trúgv á Gud. Silas var gripin av Jesusi. Hann fór undir at tala longu sum 20 ára gamal, og hann var fyltur við trúgv og Heilagum Anda. Silas møtti mongum stórum avbjóðingum gjøgnum lívið. Hann fekk eina roynda trúgv og hevði stóra samkenslu við menniskjum. Hann tók Jesu orð í størsta álvara: “Í navni mínum skulu tey reka út illar andar; tey skulu tala við nýggjum tungum ... tey skulu leggja hendurnar á sjúk, og tey skulu verða frísk.”

Silas gjørði eftir Orðinum, hann bað fyri sjúkum allastaðni og slapp at vera vitni til óteljandi útfríingar, undur og grøðingar í Jesu navni. Hann fekk eina heimsúmfatandi tænastu og kom eisini til Noregs.

Eg fekk ta gleði at møta Silasi og Winnie í endanum av 80-talinum, og vit gjørdu góðir vinir. Eg hevði gleðina at vera við á mongum møtum sum bilførari og tulkur. Silas boðaði Guds Orð við sama eldhuga, um tað vóru 15 ella 1500 á møtinum, og trúarsøgurnar høvdu sterka ávirkan á fólk. – Sum ta ferðina, at boð vórðu eftir honum at koma til eini hús, har meyrur høvdu gjørt innrás. Hann gav meyrinum boð um at marsjera út, og tær duttu niður frá veggjum og lofti og marsjeraðu út. Ella tá ið hansara yndispennur, ið var ein gáva frá vinmanninum T. L. Osborn, datt niður gjøgnum eina rist í einum djúpum vatnbrunni á gøtuni. Tá varð Silas mintur á øksina, sum flotnaði upp, tá ið profeturin tók viðargrein og blakaði hana út í Jordanáanna. Hann tók eitt strá, stakk tað niður í vatnbrunnin og gav penninum boð um at leypa upp á stráið! – Ella tá ið hann rendi seg í ein leopard eina myrka nátt í bushinum. Hann heilsaði honum við friði, við íblástri úr frásøgnini um Dánjal

í leyvubölinum, og hann legði seg at sova beint við! (Onkur átti at skrivað eina bók um lívið hjá hesum manni!)

Silas stovnaði meiningheitina Voice of Salvation and Healing Church fyra ár, áðrenn Kenja fekk sjálvstýri. Hetta slagið av meiningheitum vórðu grundaðar í hundraðtali í Eystur-Afrika, til tær í dag eru yvir túsund meiningheitir. Silas var alment kendur í Afrika, og fólk í túsundatali um allan heim vísa í hesum døgum sína samkenslu, nú hann

er fluttur upp í dýrdina. Fruktirnar av lívi hansara fara at halda á langt út um livitíð hansara. hansara lív og trúgv á Gud er ein stór fyrimynd, og vit takka Gudi fyri tann trúararv, sum Silas Owiti letur eftir seg til komandi ættarlið.

Effie Campbell umsetti.

Asker og munkurin

Luk. 15, 1 - 7

Hin burturmisti seyðurin

v1 Men allir tollarar og syndarar hildu seg nær at honum fyri at lýða á hann.

v2 Og bæði Fariseararnir og hinir skriftlærdu knarraðu og søgdu: «Hesin fagnar syndarum og etur saman við teimum.»

v3 Men hann talaði hetta líknlsi til teirra og segði:

v4 «Hvør tykkara, sum hevir hundrað seyðir og hevir mist ein teirra, letur ikki teir níggju og níti vera eftir í haganum og fer at leita eftir tí burturmista, inntil hann finnur hann?

v5 Og tá ið hann hevir funnið hann, leggur hann hann fegin á herðarnar;

v6 og tá ið hann kemur heim, kallar hann saman vinmenn sínar og grannar og sigur við teir: «Samgleðist við mær, tí at eg havi funnið seyð mín, sum burtur farin var.»

v7 Eg sigi tykkum: Soleiðis skal verða meiri gleði í himni um ein syndara, sum vendir um, enn um níggju og níti rättvís, sum ikki hava umvending fyri neyðini.

Fyri langari tíð síðani var ein drongur, sum æt Asker. Meðan hann var enn var pinkubarn, doyðu foreldrini, og hann vaks upp hjá ommu síni í eini fátæksligari smáttu úti á heiðini í Danmark.

Tá ið Asker bert var tíggju ára gamal, doyði omman, og hann mátti so klára seg sum best einsamallur. Hann valdi at fara heimanífrá og royna eydnuna onkra aðrastaðni. Men tað var ikki lætt hjá einum so lítlum og fátækum dreingi sum honum, ið ikki átti nakran, sum saknaði hann ella hevði brúk fyri honum.

Viðhvørt fekk Asker eina breyðflís frá onkrum ella eitt glas av øli, men eingin beyð honum innar ella tók sær av honum, hóast hann sá ógvuliga neyðarsligur út, bæði klænur, skitin og fullur av lýs og loppum. Eingin troystaði sær at vera góður við hann, sjálvt um tað var tað, sum hann allarmest hevði brúk fyri. Onkuntíð noyddist Asker eisini at stjala av svongd, og um onkur kom fram á hann, varð hann bukaður av, so at hann varð bláur um allan kroppin.

Hann svav sum best bar til í úthúsum og fjósum, og svangur, kaldur og einsamallur sum hann var, græt hann seg ofta í svøvn. Hann hugsaði um, hví júst hann skuldi fáa so ringa lagnu og royndi at tosa við seg sjálfvan, tí tað var næstan ongantíð nakar, sum tosaði við hann ella heilsaði upp á hann.

Omma Asker hevði lært hann at biðja faðirvár og at signað seg, og hon hevði fortalt honum um Guð, sum tekur sær av teimum smáu og einsamøllu, men sum eisini serliga tekur sær av teimum, sum onnur halda lítið um og ikki leggja í. Hesi orðini troystaði Asker seg ofta við, tá ið hann um náttina hevði sníkt seg inn í eitt fjós at sova og helt seg nær at kýrnum, sum góvu honum ein fløva. Onkuntíð helt hann seg eisini hava følt eina hond kína sær um kjálkan, í tí at hann sovnaði, og at ein rødd hevði teskað í oyrað, at hann ikki var einsamallur.

Um várarnar plagdi hann at leita sær suðureftir, tí tá var ofta so rátt og kalt norðanfyri. Ein dagin veðrið var gott, og sólin hevði hug at kaga fram, kendi Asker ein so frálíkan fløva í kroppinum, men eisini eina so ræðuliga svongd. Tá sá hann, at ein maður lá undir einum træi beint við vegin og svav. Tað var ein munkur, og við síðuna av honum lá ein stórur matpakki. Anton kláraði ikki at halda sær og fór so spakuliga yvir eftir matpakkanum. Í tí at hann tók matpakkan, føldi hann, at ein hond tók um skøvningin. Hann tordi ikki at hyggja upp, tí hann væntaði at síggja tvey hatursfull eygu og síðani

at vera bukaður av. Men tá ið hann hugdi upp, sá hann tvey vinarlig eygu, og munkurin spurdi, um hann var svangur. Asker nikkaði og fekk ikki sagt eitt orð. Munkurin bað hann eta so nógv úr matpakkanum, sum honum listi og spurdi, hví hann gekk einsamallur so langt burtur frá bygdum øki. Anton fortaldi honum søgu sína, og munkurin lurtaði væl eftir uttan at siga eitt orð.

Tá ið Asker var liðugur at siga frá, spurdi munkurin, um hann als ongan góðan átti. Jú, hann átti Guð, men hann helt ikki, at Guð hevði tikið sær so væl av honum. Omman hevði sagt, at Guð tók sær av teimum, sum ongan góðan áttu, og so hevði hon eisini fortalt honum líknlsi um “ Hin burturvilsta seyðin”, har Guð leitaði eftir tí burturvilsta, til hann fann hann. Asker helt, at hann, ið hvussu so er, mátti vera ein burturvilstur seyður, sum Guð ikki hevði funnið. Meðan Asker hevði greitt munkinum frá, hevði hann havt torført við at halda grátinum aftur, og tá ið hann var liðugur, brast hann útúr at gráta.

Munkurin helt leingi um Asker og uggaði hann við, at nú hevði Guð at enda sent seg at finna burturvilsta seyðin Asker. Tá hómaðist eitt smíl í teimum táravættu eygunum á Askeri og stamandi kom tað frá honum, at tað var ikki munkurin, sum hevði funnið hann, men harafturímóti hann, ið hevði funnið munkin.

Tá fór munkurinn at flenna, og áðrenn teir vistu av, stóðu báðir tveir og flentu í kík. Asker mintiskt ikki, at hann nakrantíð hevði flent so illa.

Munkurinn bað Asker koma við sær heim í klostrið, og har slapp hann at búgva. Har fekk hann alt tað, sum hann hevði fyri neyðini og lærði at lesa, skriva og mangt annað.

Klostrið var vakurt, og Askeri dámdi væl at vera við til messu og at vera saman við Guði. Veggirnir í klostrinum vóru ikki prýddir, men aftan fyri altarið hingu nakrir málningar. Askeri dámdi so væl ein stóran málning av Jesusi, tí hann minti hann á, at Jesus var deyður fyri hansara syndir, og so dámdi honum eisini so væl ein lítlan málning av einum hirða við einum seyði á bakinum, tí hann minti hann um tann dagin, tá ið Guð sendi munkin á hansara leið.

Tá Asker gjørdist vaksinn og kundi taka sær av sær sjálvum, fór hann úr klostrinum. Hann fekk arbeiði ymsastaðni og seinni í lívinum gjørdist hann skrivari hjá konginum í Danmark.

Leysliga umsett, Petra Gregersen

Profetiska orðið gongur út

“Sefarad” er eitt gamalt navn fyri Spania og verður brúkt um teir sefardisku jøðarnar, sum vórðu herleiddir til Spania ár 70 e.Kr., tá ið Titus hersetti Jerusalem við 80.000 monnum og javnaði hann við jørðina. – 600.000 jøðar blivu dripnir í krígunum og lógu lík í Jerusalems gøtum. Teir flestu, sum sluppu livandi frá tí, vórðu seldir sum trælir til Italia og Spania, og 100.000 jøðar vórðu í hesum sambandi fluttir úr Jerusalem og blivu galaitrælir.

Í hesum døgum flyta teir sefardisku jøðarnir aftur til Ísrael. Tað, sum er

áhugavert í hesum sambandi, er, at Óbadia profetur, sum skrivaði sína bók í 400-árunum f.Kr., profeterar um hetta: “Hini herleiddu úr Jerusalem, sum eru í Sefarad, skulu taka í ogn býir Suðurlandsins.” Obad. 1,20 V.D.

Hetta profetaorðið, sum er skrivað fyri meir enn 2.000 árum síðani, gongur nú út. Hesir jøðar flyta til Negev oyðimørkina í sunnara parti av Ísrael. – Harrin, Gud okkara, er stórir.

Effie Campbell.

Útgevri
Kirkjuliga Missiónsfelagið
Purkugerði 7
Fo- 100 Tórshavn
t- postur: kmf@kmf.fo

Heimasíða: www.kmf.fo
Ábyrgd: Kristian Thorleifsson
tel: 212856
Prent: KMF
Konta: 9181- 495.337.3

Kirkjuligt Missiónsblað
kemur út 8 ferðir um árið
(februar, mars, mai, juni, august
september, november og desember
Haldaragjald: kr. 200,00